

til laga um málskostnað einkamála.

(Eftir 2. umr. í Ed.)

1. gr.

Til málskostnaðar telst:

1. Kostnaður af sáttatilraun, stefnubirtingu og dóms, þingvottagjald, rjettargjöld, gjald fyrir eftirrit og þess konar önnur gjöld.
2. Ferðakostnaður dómanda og dagpeningar.
3. Þóknun til aðilja eða umboðsmanna hans fyrir ómak eða unnin verk.
4. Kostnaður af mats- og skoðunargerðum, og önnur gjöld, er aðili hefir haft beinlinis vegna þess máls.

2. gr.

Dómari kveður á i dómi aðalmáls um greiðslu og upphæð málskostnaðar, að því leyti sem hann er þá á fallinn, enda geri aðili kröfu þar um.

Pann kostnað, sem á fellur eftir að mál er tekið undir dóm og þar til dómi er fullnægt, getur aðili lagt undir úrskurð fógeta.

3. gr.

Rjett er aðilja að leggja fram sundurliðaðan reikning í máli yfir kostnað sinn, og skal dómarí svo meta málskostnað, að telja megi aðilja þann, er málskostnað fær, skaðlausán af, nema svo sje, að aðili hafi greitt eða heitið umboðsmanni sínum eða óðrum óhæflega háu kaupi fyrir starf hans í málín eða í sambandi við það.

4. gr.

Sá, er dómkröfur hans eru í öllum verulegum atriðum teknar til greina, skal fá goldinn málskostnað samkvæmt því, er áður segir.

ENN fremur skal dæma aðilja til að greiða málskostnað, hvort sem dómkröfur hans eru teknar til greina eða eigi:

1. Ef hann hefir höfðað mál að ófyrirsynju.
2. Ef hann hefir eigi sjálfur sótt eða sækja látið sáttafund eða sáttamót fyrir dómi, enda hafi nauðsyn eigi bannað.
3. Ef hann hefir visvitandi dregið mál óþarflega lengi, haft uppi visvitandi rangar kröfur eða skyrt visvitandi rangt frá atvikum, er máli skifta.

5. gr.

Nú hefir maður gert ráðstafanir eða látið fram fara athöfn í máli, svo sem vitnaleiðslu eða matsgerð, er að mati dóms eru þarflausar eða þýðingarlausar, og á hann þá eigi heimtingu á endurgjaldi þess kostnaðar, er þær höfðu í fór með sjer.

6. gr.

Nú vinnur maður mál að nokkru, en tapar því að nokkru, eða veruleg vafaatriði eru í máli, og er dómara þá rjett að láta málskostnað niður falla að nokkru eða öllu.

7. gr.

Nú hefir aðili höfðað gagnsök, og skal þá um málskostnað fara eftir því, sem um aðalsök er áður sagt.

8. gr.

Nú segir svo í dómi, að komið skuli undir eiði eða drengskaparheiti aðilja, hvort krafa verði til greina tekin, og skal þá sá greiða málskostnað, er tapar vegna þess, að eiður eða heit er unnið, eða vegna þess, að eiður eða heit verður eigi unnið.

Nú eru sumar dómkröfur taldar fullsannaðar, en sumar látnar vera undir eiði eða drengskaparheiti aðilja komnar, og er dómara þá rjett að dæma þann, er tapar að því leyti, til að greiða nokkurn hluta málskostnaðar, en láta um greiðslu hins hlutans fara eftir 1. málsg. þessarar greinar.

9. gr.

Nú er máli vísað frá dómi eða það er hafið, og skal þá gera sækjanda þess móls að greiða málskostnað.

Nú þingfestir maður eigi mál sitt, enda hafi hinn sótt þing, og skal sækjandi þá greiða stefndum málskostnað, nema hann hafi afturkallað stefnu sina í tækan tíma.

10. gr.

Nú fær maður gjafvörn eða gjafsókn, og skiftir það engu um skyldu hans til að greiða gagnaðilja sínum málskostnað. Rjett er og að dæma gagnaðilja gjafsóknarhafa eða gjafvarnar til greiðslu málskostnaðar að lögum, enda varðar þar engu, þótt hinn hafi haft gjafsókn eða gjafvörn.

11. gr.

Rjett er aðiljum að semja um greiðslu málskostnaðar.

12. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin N. L. 1—5—7, 24 og 31 og 1—6—20, að því leyti sem þar greinir um málskostnað, svo og önnur lagaákvæði, er brjóta bág við lög þessi.

13. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. jan. 1918 og taka til allra þeirra mála, er hjeraðsstefna í aðalmálinu er út gefin eftir þann tíma.